

Книгата на Даниил — число петдесет и пет

Разкриване на пророческата тъкан: Откровението на Гавриил към Даниил

Jeff Pippenger

2024-01-19

Гавриил дойде при Даниил, след като той беше разбрал седемдесетте години на плена според пророчеството на Йеремиа, както и клетвата и проклятието на Моисей.

В първата година на царуването му аз, Даниил, разбрах от книгите броя на годините, за които Господното слово бе дошло към пророк Йеремиа, че Той щеше да изпълни седемдесет години в запустенията на Йерусалим.... Да! Целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не слуша Твоя глас; затова проклятието се изля върху нас, и клетвата, която е написана в закона на Моисей, Божия служител, понеже съгрешихме против Него. И Той потвърди думите Си, които изговори против нас и против нашите съдии, които ни съдеха, като докара върху нас голямо бедствие; защото под цялото небе не е ставало такова, каквото стана на Йерусалим. Както е писано в закона на Моисей, цялото това бедствие дойде върху нас; но ние не отправихме молитвата си пред Господа, нашия Бог, за да се отвърнем от беззаконията си и да разберем Твоята истина. Затова Господ бдя над бедствието и го докара върху нас; защото Господ, нашият Бог, е праведен във всичките Си дела, които върши; понеже не послурахме гласа Му. Даниил 9:2, 11–14.

Думата, която Даниил употреби и която е преведена като „клетвата“, е същата дума, която Мойсей употреби и която е преведена като „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава. Сестра Уайт ни осведомява, че в девета глава Даниил се е стремил да разбере връзката между периода от седемдесет години на Еремиа и периода от две хиляди и триста години. В осма глава на Гавриил бе заповядано да накара Даниил да разбере видението за две хиляди и тристата дни, и Гавриил завършва делото си, когато се връща в девета глава и осведомява Даниил мислено да отдели двете видения, които са били темата на седма, осма, а също и девета глава. Тези две видения са темата на „увеличението на знанието“, което бе разпечатано през 1798 година.

Седемдесетте години на Еремиа и „проклятието“ на Моисей са и двете символи на „седемте времена“, както са представени чрез Моисеевата „клетва“, но Гавриил предстои да изложи разпределението на периода от две хиляди и триста години. Той може да бъде правилно разделен единствено когато правилно се разграничи връзката между видението („chazon“) за потъпкването и видението („march“) за явяването. Гавриил започна, като посочи, че на юдеите е бил даден изпитателен период от четиристотин и деветдесет години. Този период беше същият като четиристотин и деветдесетгодишния период на бунт, който беше довел до седемдесетте години пленничество.

Думата „определени“ в двадесет и четвърти стих се отнася до периода от издаването на третия указ през 457 г. пр. Хр. до убиването с камъни на Стефан през 34 г. сл. Хр., но думата „определени“ в двадесет и шести и двадесет и седми стих обозначава запустителните сили на езичеството и папизма.

И след шейсет и две седмици Месия ще бъде отсечен, но не за Себе Си; и народът на княза, който ще дойде, ще разруши града и светилището; и краят му ще бъде с потоп, и до края на войната са определени опустошения. И той ще потвърди завета с мнозина за една седмица; а в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът; и поради разпространяването на мерзостите ще го направи пусто, дори до свършека; и определеното ще се излее върху опустошителя. Даниил 9:26, 27.

Гавриил известява Даниил, че „след като“ „Месията“ бъде „отсечен“, „людето на княза, който ще дойде, ще разрушат града и светилището“. Езическият Рим разруши „града и светилището“ в обсадата, която продължи точно три години и половина — от 66 до 70 г. сл. Хр. Гавриил посочва, че „краят на войната“ ще бъде „с потоп“ и че войната ще се състои от „опустошения“. Войната, извършена против Ерусалим и светилището, беше потъпкването, осъществено от езичеството и папството. Езическата сила, която в началото щеше да разруши Ерусалим, беше Вавилон, но езическата сила, която щеше да го разруши след разпятието на Месията, беше езическият Рим. Но войната против светилището и множеството бе извършена от две опустошителни сили, а втората от тези две опустошителни сили в Писанията е папството.

Папството е силата, представена като „преливащ бич“; то е силата в четиридесети стих на Даниил единадесета глава, която „прелива и преминава“. Потъпкването на Ерусалим, което започна с Вавилон и продължи с желязната нация, която говореше тъмни слова, както е представена от Моисей във Второзаконие, беше последвано от папството. До края на потъпкването „запустения“ бяха „определени“. В двадесет и седми стих Христос потвърждава завета с мнозина за една седмица. В средата на тази седмица земната жертвена система щеше да престане, когато Христос започна Своята първосвещеническа служба в небесното светилище. Поради непокорството на юдеите през изпитателното време, което беше отсечено за тях, светилището и градът отново трябваше да бъдат направени запустели.

Стихът казва: „и поради разпространението на мерзостите ще го направи пусто, дори до свършека; и определеното ще се излее върху запустялото.“ Когато юдеите най-сетне изпълниха до край чашата на своето изпитателно време, градът и светилището трябваше да останат запустели до края на войната. При „свършека“ на потъпкването през 1798 г. беше „определено“, че папството ще получи смъртоносна рана. Тогава градът и светилището трябваше да бъдат възстановени и съградени отново, както бе предобразено, когато юдеите излязоха от буквалния Вавилон под трите указа.

До завършека на онази война Ерусалим трябваше да бъде потъпкван от папската власт. Пророческите периоди, които съставят отделните периоди в рамките на двете хиляди и триста години, могат да бъдат разбрани правилно само когато връзката на видението за

потъпкването през седемдесетте години бъде разбрана във връзка с видението за възстановяването на светилището и войнството. Да се отхвърли видението за разпръскването на Моисеевото проклятие означава да се отхвърли видението за събирането. Видението за седемдесетте години е видението за разпръскването. Видението за двете хиляди и триста години е видението за събирането. Видението за седемдесетте години е „chazon“ видението за разпръскването, а видението за двете хиляди и триста години е „mareh“ видението за събирането.

И тъй, онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва. Марк 10:9.

Двете видения са били пророчески съединени и да се отхвърли едното, значи да се отхвърлят и двете. Този факт показва, че въпреки твърдението на адвентизма, че поддържа пророчеството за две хиляди и триста години, той е отхвърлил централния стълб на адвентизма, също тъй сигурно, както отхвърли „седемте времена“ през 1863 година. Нима юдеите не изповядваха, че пазят Божия закон? Нима древният Израил не изповядваше, че очаква Месия? Изповедта е безсмислена, ако не утвърждава Божието Слово.

Милеритите в крайна сметка определиха 22 октомври 1844 година като края на периода от две хиляди и триста денонощия, но тяхното разбиране беше ограничено. Едва след голямото разочарование дойде светлина относно небесното светилище и явяването на Христос в Пресвятото място на тази дата. Едва след тази дата те видяха вестта на третия ангел и Божия закон.

Господ възнамеряваше да увеличи пророческата светлина, свързана с двете хиляди и триста години, и през 1856 г. Той отвори вратата за по-нататъшна светлина, а през следващите седем години адвентизмът затвори тази врата. Едва след 11 септември 2001 г. Господ отново насочи изследователите на пророчествата към статиите на Хайръм Едсън и светлината за „седемте времена“ отново започна да се увеличава.

Като отказа да види връзката между пророчеството за две хиляди и триста години и пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години, адвентизмът стигна до едно осакатено и непълно разбиране на 22 октомври 1844 година.

След като С. С. Сноу установи окончателно датата на разпятието, беше определена датата 22 октомври 1844 г.

И тъй, знай и разбери, че от излизането на заповедта за възстановяване и за съграждане на Ерусалим до Месия Княза ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; площадът ще бъде отново съграден, и стената, макар и във време на смут. И след шестдесет и две седмици Месия ще бъде отсечен, но не за Себе Си; и народът на княза, който ще дойде, ще разруши града и светилището; и краят му ще бъде с потоп, и до края на войната са определени опустошения. И той ще утвърди завет с мнозина за една седмица; а в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът, и поради разпространяването на мерзостите ще го направи пусто, даже до свършека; и определеното ще се излее върху запустялото. Даниил 9:25–27.

Милеритите разпознаха правилната дата за разпятието и след това бе установен краят на периода от две хиляди и триста години. „Отсичането на Месията“ „в средата на седмицата“, в която Христос утвърди „завета“ поради това, че юдеите изпълниха до горе чашата на своето изпитателно време, както е представено чрез „разпространяването на мерзостите“, също беше разпознато. Кръстът се превърна в историческия ориентир, който беше съществен за разпознаването на вестта на Среднощния вик.

Въпреки светлината, съдържаща се в стиховете, които доведоха до толкова мощно проявление на Божията сила, милеристите никога не достигнаха до разбиране на онези стихове, което бе представено чрез желанието на Даниил да разбере връзката между двете видения. Седмицата, в която Христос потвърди завета, бе разделена на два периода, които по-късно сестра Уайт определи като представящи Христовото лично служене от три години и половина, последвано от Неговото служене, представено чрез учениците. Те видяха, че историческият ориентир на кръста стана опората за установяване на датата 22 октомври 1844 г., но не видяха, че той също така представлява центъра на два еднакви периода от по три години и половина и по този начин представя „седемте времена“, които Бог чрез Мойсей нарече „разпрата на Своя завет“.

Тогава и Аз ще постъпя спрямо вас противно и ще ви накажа още седем пъти за греховете ви. И ще докарам върху вас меч, който да отмъсти за нарушението на Моя завет; и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор; и ще бъдете предадени в ръката на неприятеля. Левит 26:24, 25.

Когато Христос утвърждаваше завета с мнозина, именно заветът беше онова, поради което Той имаше спор с непокорните юдеи. „Спорът на Неговия завет“ започна през 723 г. пр. Хр., когато асирийците отведоха северното царство в плен; и след това в продължение на хиляда двеста и шестдесет пророчески дни езичеството тъпчеше буквалния Израил. Това потъпкване беше последвано от други хиляда двеста и шестдесет пророчески дни, през които папството тъпчеше духовния Израил.

Пророческата седмица, в която Христос утвърди завета, в изпълнение на видението за две хиляди и триста години, също така представляваше видението за две хиляди петстотин и двадесет години. Милеристите разпознаха достатъчно от пророчеството за двете хиляди и триста години, за да прогласят правилно вестта на Среднощния вик, но избраха да отхвърлят част от светлината, която тълкуването на Гавриил в девета глава беше предназначено да предаде.

Гавриил бе наставил Даниил правилно да разграничи (умствено да отдели) двете видения, представени като „нещо“ и „видение“; и в изпълнение на този съвет Сестра Уайт ни уведомява, че именно това бе самото бреме на Даниил, когато той се стремеше да разбере връзката между седемдесетте седмици (символ на „седем времена“) и две хиляди и тристата години.

Отхвърлянето от страна на адвентизма на „седемте времена“ го постави в положение, при което той не можеше да разбере, че първият период от четиристотин и деветдесет години,

който бе отсечен от двадесет и трите стотини години, представляваше бунта срещу завета, който Моисей определя като „разпратата на Неговия завет“.

Също така им бе попречено да разпознаят, че разпятието в средата на седмицата правеше нещо повече от това просто да посочи датата, защото то обозначаваеше самия център на Христовия спор с непокорството на Израил чрез кръвта на завета. Те бяха слепи за факта, че кръвта, която бе пролята за мнозина на кръста и с която Той потвърждаваше Своя завет, също така потвърждаваше и завета, изложен в Левит двадесет и пета и двадесет и шеста глава.

Древният Израил прие върху себе си завет, като определи този завет със своето провъзгласяване: „всичко, което Господ е казал, ще вършим“, без изобщо да съзнава, че заветът, който Христос предлагаше, изискваше Неговият закон да бъде написан върху сърцето. Тяхното фарисейско определение на условията на завета им попречи да разберат и приемат истинския завет.

Съвременният Израил е определил кръвта на кръста в средата на седмицата с понятия, които причиняват същото заслепение за съвременния Израил, каквото бе върху древния Израил, когато отхвърлиха Месията и заявиха, че нямат друг цар освен кесаря.

Съвременният Израил е сляп за факта, че историята, която Гавриил изложи пред Даниил, включва не само утвърждаването на завета, но и разпръсването, което се докарва върху онези, които отхвърлят този завет; защото стиховете посочват, че езическият Рим (князът, който щеше да дойде) ще разруши града и светилището и че до края на войната (която потъпка светилището и воинството) „опустошения“, в множествено число, бяха определени.

В историята, в която Христос проля Своята кръв, за да потвърди завета с мнозина, двете запустяващи сили — езическият и папският Рим — са ясно отъждествени. Кръвта, пролята на кръста, е това, което Христос внася в небесното светилище, и е символ на Неговото дело, представено чрез видението „margh“ за две хиляди и триста години. Тази история е преплетена с историята на видението „chazon“ за две хиляди петстотин и двадесет години, както е представено чрез двете запустяващи сили, които щяха да потъпчат светилището и множеството.

Истините, които бяха представени в съня на Милър като скъпоценни камъни, сияеха ярко като слънцето, но бяха непълни. В последните дни, когато Среднощният вик бъде повторен до последната буква, именно тези скъпоценни камъни ще бъдат положени в новото, по-голямо ковчеже от „Човека с четката за прах“, и тогава ще заблестят десет пъти по-ярко, отколкото първоначално. Те стават изпитът на вестта на последния Среднощен вик. Тези скъпоценни камъни бяха конкретно определени от двамата свидетели, пророкувани от Авакум, като таблици. Когато двете таблици от пионерските схеми от 1843 и 1850 година бъдат положени една върху друга „ред след ред“, скъпоценните камъни на Милър биват конкретно определени и по този начин тези скъпоценни камъни представляват вестта на последния Среднощен вик.

Повечето от истините върху двете карти онагледяват пророчества, които са били изпълнени преди 1844 г., като например разпознаването на зверовете от Даниил 7 и 8. Представен е образът от Даниил 2. Там е и спорът дали именно Рим или Антиох Епифан е този, който установява видението. Там са първото разочарование и времето на забавяне от Авакум и десетте девизи. Там е идването на третия ангел, както и небесното светилище. Там е „ежедневната“ като символ на езичеството. И, разбира се, там са трите горко на исляма. Събрани заедно, картите представляват илюстрация на „увеличаването на знанието“, което настъпва, когато Лъвът от Юдовото племе разпечатва една пророческа истина.

Докато завършваме нашето разглеждане на видението за река Улай като символ на пророческото знание, което бе разпечатано във времето на края през 1798 г. и което нарасна, за да състави скъпоценностите в новата, по-голяма кутия от съня на Уилям Милър, ние ще се върнем към милеритските истини, които бяха непълни в тяхната история. Някои бяха оставени в непълно състояние поради историческото време, в което милеритите живееха, а други бяха оставени непълни поради непокорството на онези, които отказаха да вървят в крак с напредващата светлина на третия ангел.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

„Онези, които Бог е изпратил с вест, са само човеци; но какъв е характерът на вестта, която носят? Ще дръзнете ли да се отвърнете от предупрежденията или да ги пренебрегнете, защото Бог не се е допитал до вас какво би било предпочетено? Бог призовава мъже, които ще говорят, които ще викат с пълен глас и няма да щадят. Бог е издигнал Своите вестители, за да вършат Неговото дело за това време. Някои са се отвърнали от вестта за Христовата правда, за да критикуват мъжете и техните несъвършенства, понеже не излагат вестта на истината с цялата желана благодат и изисканост. Те имат твърде много ревност, твърде пламенни са, говорят с твърде голяма категоричност, и вестта, която би донесла изцеление, живот и утеха на мнозина уморени и потиснати души, в известна степен се изключва; защото тъкмо доколкото влиятелни хора затварят собствените си сърца и издигат собствената си воля в противовес на онова, което Бог е казал, дотолкова ще се стремят да отнемат лъча светлина от онези, които са копнели и са се молили за светлина и за оживотворяваща сила. Христос е записал всички сурови, горди, подигравателни думи, изречени против Неговите слуги, като изречени против Самия Него.“

„Вестта на третия ангел няма да бъде разбрана; светлината, която ще озари земята със славата си, ще бъде наречена лъжлива светлина от онези, които отказват да ходят в нейната нарастваща слава. Делото, което би могло да бъде извършено, ще остане неизвършено от отхвърлящите истината поради тяхното неверие. Умоляваме вас, които се противопоставяте на светлината на истината, да се отдръпнете от пътя на Божия народ. Нека изпратената от Небето светлина сияе върху тях с ясни и постоянни лъчи. Бог държи отговорни вас, при които е дошла тази светлина, за начина, по който я употребявате. Онези, които не желаят да чуят, ще бъдат държани отговорни; защото истината е била поставена в обсега им, но те презряха своите възможности и привилегии. На Божия народ бяха изпратени вести, носещи божествените

удостоверения; славата, величието, правдата на Христос, пълни с благодост и истина, бяха представени; пълнотата на Божеството в Исус Христос бе изложена сред нас с красота и прелест, за да привлече всички, чиито сърца не бяха затворени от предразсъдък. Ние знаем, че Бог е действал сред нас. Видели сме души да се отвърщат от греха към правда. Видели сме вярата да се съживява в сърцата на съкрушените. Ще бъдем ли като очистените прокажени, които продължиха по пътя си, а само един се върна, за да отдаде слава на Бога? Нека по-скоро разказваме за Неговата благодост и да възхваляваме Бога със сърце, с перо и с глас.“ Review and Herald, 27 май 1890 г.